

Sygn. akt V U 1077/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: star. sekr. sądowy M. T.

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 3 września 2015 r.

znak (...)

I. **oddala odwołanie,**

II. **zasądza od wnioskodawcy na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt VU 1077/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 03 września 2015 r. odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury S. K..

W odwołaniu od powyższej decyzji S. K. wniósł o jej zmianę poprzez ponowne ustalenie wysokości emerytury i zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ubezpieczony zarzucił pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, iż miał ustalone prawo do emerytury w 2005 r., następnie był okres, kiedy kontynuował ubezpieczenie społeczne i przeliczono wnioskodawcy okres pracy górniczej decyzją z dnia 21 maja 2009 r., a wskaźnik podstawy wymiaru wynosił wówczas 301,54 %. Konsekwencją tego naruszenia była obraza przepisu prawa materialnego, art. 110a ust. 1 w związku z art. 15 ustawy o rentach i emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez jego niewłaściwą wykładnię i bezzasadne zastosowanie. W uzasadnieniu ubezpieczony wskazał, że w związku z podleganiem po przyznaniu w 2005 r. świadczenia ubezpieczeniowemu, decyzją z 2009 r. świadczenie to przeliczono. Były zatem to okresy przypadające po przyznaniu świadczenia a wskaźnik podstawy wymiaru wynosił 301,54 %. Oznacza to, że spełniona została przesłanka, a wyliczenia wskazane w skarżonej decyzji są błędne.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazał, że ubezpieczony jest od 16 kwietnia 2005 r. uprawniony do emerytury, przyznanej decyzją z dnia 16 maja 2005 r. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych 1994 – 2003, wybranych z 20 lat kalendarzowych 1985 – 2004, poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku o emeryturę. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 299,47 % został ograniczony do 250 %. W związku z przedłożonymi w dniach 04 i 21 lipca 2005 r. oraz 30 stycznia 2006 r. zaświadczeniami o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp-7) z wykazanymi dla roku 2004, czyli roku przypadającego przed dniem przyznania prawa do świadczenia, dodatkowymi wypłatami (nagroda roczna, dopłata za pracę w niedziele i święta oraz wyrównanie wynagrodzenia), decyzjami z 12 i 27 lipca 2005 r. oraz 06 lutego 2006 r. przeliczono emeryturę wnioskodawcy poprzez ponowne ustalenie wysokości podstawy wymiaru. W każdym z kolejnych przeliczeń najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru dotyczył 10 kolejnych lat kalendarzowych 1995 – 2004, wybranych z 20 lat kalendarzowych 1985 – 2004, poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku o emeryturę i wynosił kolejno 301,14 %, 301,40 % i 301,54 % oraz został ograniczony do 250 %. Po przyznaniu emerytury wnioskodawca ponownie podjął pracę i w dniu 27 kwietnia 2009 r. przedłożył świadectwo pracy oraz zaświadczenie potwierdzające zatrudnienie w okresie od 06 listopada 2008 r. do 09 marca 2009 r. oraz liczbę wykonanych zjazdów pod ziemią. Decyzją z dnia 21 maja 2009 r. przeliczono okresy pracy górniczej. W związku z wnioskiem o przeliczenie emerytury zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej, organ rentowy decyzją z dnia 03 września 2015 r. wniosek rozpatrzył negatywnie. Uwzględniając znajdujące się w aktach dokumenty, a także uwzględniając zgodnie z art. 15 ust. 2a minimalne wynagrodzenie za okresy zatrudnienia, za które wnioskodawca nie udokumentował wynagrodzenia (okresy te wskazano w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji), ustalił najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego w części po przyznaniu emerytury w dwóch wariantach:

- z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1999 – 2008, wybranych z 20 lat kalendarzowych 1995 – 2014 poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku o przeliczenie – wwpw wynosi 174,86 zł,

- z 20 lat kalendarzowych 1977 – 1980, 1983, 1991 – 2004 i 2009, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu – wwpw wynosi 236,33 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy.

S. K. urodził się w dniu (...) Ubezpieczony jest od 16 kwietnia 2005 r. uprawniony do emerytury, przyznanej decyzją z dnia 16 maja 2005 r. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych od stycznia 1994 r. do grudnia 2003 r., wybranych z 20 lat kalendarzowych 1985 – 2004 poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku o emeryturę. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 299,47 % został ograniczony do 250 %. W związku z przedłożonymi w dniach 04 i 21 lipca 2005 r. oraz 30 stycznia 2006 r. zaświadczeniami o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp-7) z wykazanymi dla roku 2004, czyli roku przypadającego przed dniem przyznania prawa do świadczenia, dodatkowymi wypłatami (nagroda roczna w kwocie 7.029,19 zł, dopłata za pracę w niedziele i święta 724,26 zł oraz wyrównanie wynagrodzenia 385,22 zł), decyzjami z 12 i 27 lipca 2005 r. oraz 06 lutego 2006 r. przeliczono emeryturę wnioskodawcy poprzez ponowne ustalenie wysokości podstawy wymiaru. W każdym z kolejnych przeliczeń najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru dotyczył 10 kolejnych lat kalendarzowych 1995 – 2004, wybranych z 20 lat kalendarzowych 1985 – 2004, poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku o emeryturę i wynosił kolejno 301,14 %, 301,40 % i 301,54 % oraz został ograniczony do 250 %. Po przyznaniu emerytury wnioskodawca ponownie podjął pracę i w dniu 27 kwietnia 2009 r. przedłożył świadectwo pracy oraz zaświadczenie potwierdzające zatrudnienie w okresie od 06 listopada 2008 r. do 09 marca 2009 r. oraz liczbę wykonanych zjazdów pod ziemią. Decyzją z dnia 21 maja 2009 r. przeliczono okresy pracy górniczej.

Po przyznaniu emerytury S. K. kontynuował zatrudnienie w okresie od 06 listopada 2008 r. do 09 marca 2009 r.

W związku z wnioskiem z dnia 28 sierpnia 2015 r. o przeliczenie emerytury zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej, organ rentowy decyzją z dnia 03 września 2015 r. wniosek rozpatrzył negatywnie. Uwzględniając znajdujące się w

aktach dokumenty, a także uwzględniając zgodnie z art. 15 ust. 2a minimalne wynagrodzenie za okresy zatrudnienia, za które wnioskodawca nie udokumentował wynagrodzenia:

- od 18 października 1975 r. do 29 lutego 1976 r.,
- od 20 marca 1976 r. do 26 lutego 1977 r.,
- od 01 stycznia 1981 r. do 31 grudnia 1981 r.,
- od 01 stycznia 1982 r. do 30 września 1989 r.,
- od 23 grudnia 1989 r. do 31 grudnia 1990 r.,
- od 01 stycznia 2005 r. do 15 kwietnia 2005 r.,
- od 06 listopada 2008 r. do 28 lutego 2009 r.,

ustalił najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego w części po przyznaniu emerytury w dwóch wariantach:

- z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1999 – 2008, wybranych z 20 lat kalendarzowych 1995 – 2014 poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku o przeliczenie – wwpw wynosi 174,86 zł,

- z 20 lat kalendarzowych 1977 – 1980, 1983, 1991 – 2004 i 2009, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu – wwpw wynosi 236,33 zł.

(akta ubezpieczeniowe - n i e s p o r n e)

Sąd zważył co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie albowiem podniesione w nim argumenty nie uzasadniają sformułowanego w nim wniosku. Odnosząc się do tych argumentów należy wskazać, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 301,54 % ustalono nie we wskazywanym przez ubezpieczonego 2009 r., a wcześniej, decyzją z dnia 06 lutego 2006 r., wydaną w związku z przedłożeniem w dniu 30 stycznia 2006 r. zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 14 stycznia 2006 r. (Rp-7), określającego na kwotę 385,22 zł wyrównanie wynagrodzenia za 2004 r., które wypłacono w dniu 28 grudnia 2005 r. Wyraźnie w wydanej w 2009 r. decyzji, w której wskazano wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed ograniczeniem w wysokości 301,54 % odnotowano, że decyzją z dnia 12 marca 2009 r. przeliczono okresy pracy górniczej. W świetle zatem ustalonego wyżej niespornego stanu faktycznego i powyższych rozważań, ustalenie w 2009 r. wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 301,54 % nie pozostaje w związku z kontynuowaniem ubezpieczenia po przyznaniu emerytury. Podstawę ustalenia tego wskaźnika stanowiło wyłącznie wynagrodzenie jakie wnioskodawca uzyskał przed ustaleniem prawa do emerytury. Po przyznaniu tego świadczenia S. K. świadczył pracę przez krótki okres, zaledwie od 06 listopada 2008 r. do 09 marca 2009 r.

Na skutek wniosku o przeliczenie emerytury zgodnie z art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r.748), którego brzmienie wskazano w uzasadnieniu zarówno zaskarżonej decyzji jak i odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy ustalił, że wysokość wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury obliczonego od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe przypadającą w części po przyznaniu świadczenia, przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest niższy niż 250 %. Tym samym, nie została spełniona przesłanka określona przepisem art. 110a ustawy emerytalnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. pozbawione uzasadnionych podstaw odwołanie oddalił.